

„Dobře,“ přikývl Zvidálek, „pomůžu ti. Přicupítej blíž, abych se mohl zachytit tvé hebké srsti,“ řekl a obratně skočil veverce na hřbet.

Veverka nechala Zvidálka zachytit se svého hebkého kožíšku a společně se vydali vzhůru do zelených korun stromů.

„Teď musíme najít nejvyšší strom. Odtud možná uvidím svůj domov. A ty jsi své zásoby schovala někde poblíž,“ řekl Zvidálek.

Hop, jedna, dva, tři, hop, jedna, dva, tři, a už stáli na vrcholu stromu.

„Jé, veverko, ty nejenže ztrácíš šišky, ale taky ti chybí jeden prstík na tlapkách! Na předních máš pět prstíků, a na zadních jen čtyři!“ zasmál se Zvidálek při pohledu na drobné stopy ve sněhu.

„Pátý prst prostě nepotřebuju. Stejně jako vlk nepotřebuje pátou nohu,“ odvětila veverka klidně.

Zvidálek si nedokázal představit, proč by vlk potřeboval pátou nohu. Možná by s ní běhal ještě rychleji... anebo by mu jen překážela?

„A kdepak máš svůj domov? Už ho někde vidíš?“ přerušila mu veverka myšlenky.

„Ano! Vidím ho,“ zvolal najednou. „Tam, kde rostou dvě jedle. Za nimi je potok a za potokem moje mraveniště. Ale jak ses tam vůbec dostala? Vždyť neumíš plavat,“ divil se.

„Kdo říká, že neumím?“ usmála se veverka. „Jsem výborná plavkyně! Jen si nesmím namočit svůj huňatý ocásek. Jakmile je mokrá, stáhne mě ke dnu.“

„Tvůj ocásek je opravdu poklad,“ uznal Zvidálek.